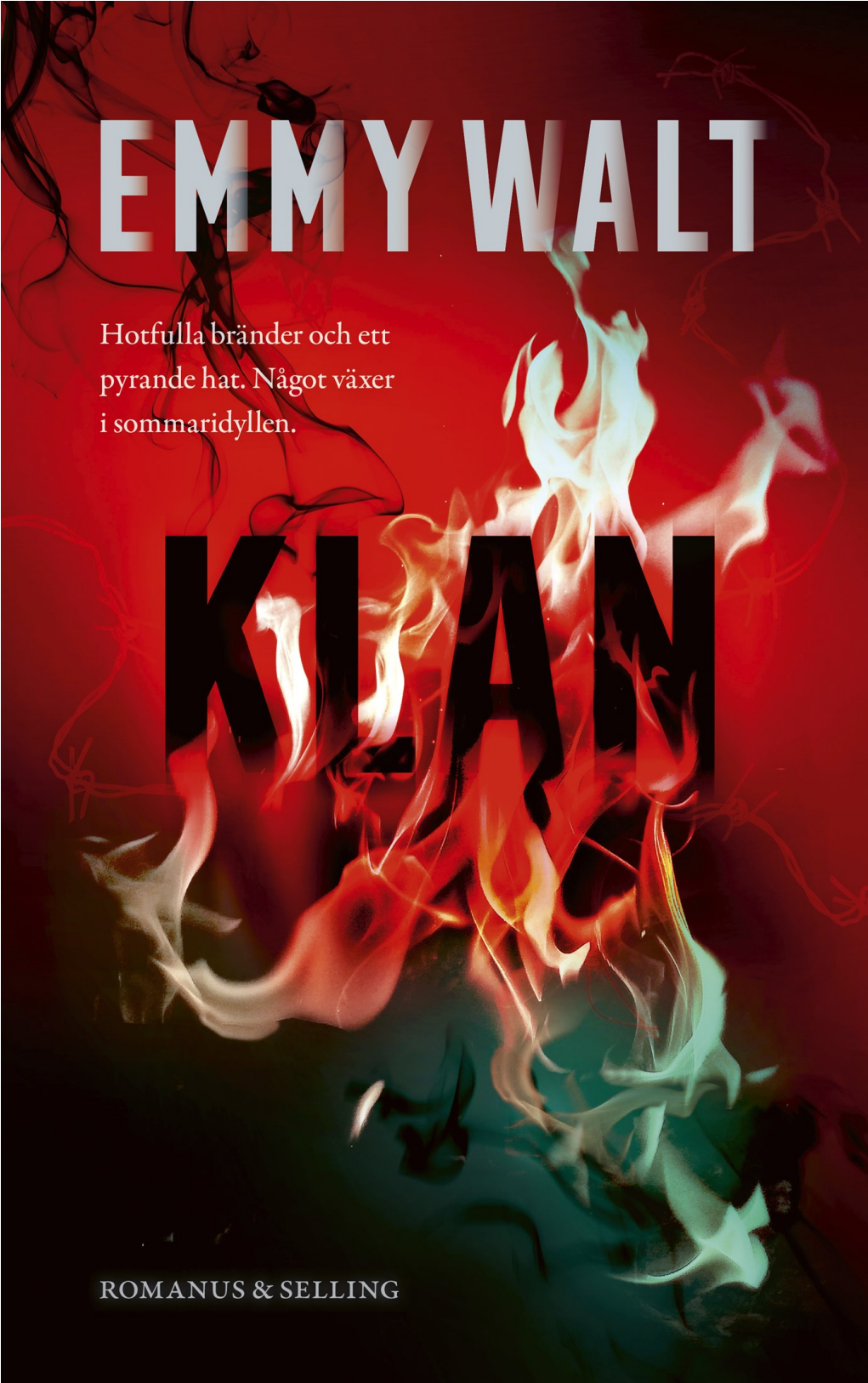

EMMY WALT

Hotfulla bränder och ett
pyrande hat. Något växer
i sommaridyllen.

KLAN

ROMANUS & SELLING

EMMY WALT

Klan

ROMANUS
& **SELLING**

TIDIGARE UTGIVNING AV EMMY WALT

Flykt (2023)

Romanus & Selling
Box 3159, 103 63 Stockholm
info@romanusochselling.se
www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-89771-79-6
Copyright © Emmy Walt 2025
Enligt avtal med Grand Agency AB
Omslag: Elina Grandin
Tryck: ScandBook, EU 2025
Första tryckningen

Till min familj,
för att ni är meningen med livet.

Prolog

Hostningen fick bröstkorgen att pressas samman och hon stannade, lutade sig framåt och drog in ett rosslande andetag. Benen kändes ostadiga. Tunga. Som om de ville dra henne ner mot golvet, hindra henne från att komma vidare. Hon satte ena handen mot väggen i ett försök att behålla balansen, svajade till.

Ett stapplande steg, två. Sedan sa kroppen stopp och hon segnade ihop. När knäna slog emot golvet var det med en så hård duns att ljudet nästan lyckades överrösta eldens rytande.

Måste, hämta, hjälp.

En ny hostning avbröt henne och hon försökte dra in ett djupt andetag, kände hur den varma luften fastnade i halsen.

Rummet började kantra och hon lade sig ner på golvet, låg stilla och flämtade medan sekunderna tickade fram. Långsamma, som om någon saktat ner tiden.

Hon kunde inte dö här. Det var inte rättvist.

Sakta vände hon på huvudet, hamnade med ansiktet mot vitrinskåpet, det blåmålade som de hittat på en loppis förra sommaren och inte kunnat åka hem utan, trots att det varit alldeles för stort, och dyrt. Ett chokladpapper hade letat sig in under det och placerat sig bredvid en stor dammtuss. Hon stirrade på den silvriga pappersytan, gjorde ett nytt försök att

dra in luft och den här gången lyckades syre ta sig förbi det trånga i strupen, ner i lungorna. Hetsigt drog hon in ytterligare ett andetag, och ännu ett. Höll sedan andan och tvingade sig själv att fokusera.

Sakta kravlade hon framåt längs det hårda golvet, centimeter för centimeter, medan röken tätnade runt henne och skymde all sikt. Det värkte i lungorna, men hon knep ihop läpparna och fortsatte tills handen slog emot en liten upphöjning.

Tröskeln till köket.

Då var det inte långt kvar.

Med förnyad kraft drog hon sig framåt, kände hur hettan tryckte på bakifrån.

En stol, ett bord. Välkända konturer. Hon var på rätt väg. Mellan henne och den friska luften utanför fanns nu bara ett enda rum.

Smärtan i lungorna skar allt djupare och hon kravlade sig framåt med en kraft hon inte visste att hon hade, tillät sig att andas ut och stålsatte sig, kände lättnaden när nytt syre letade sig in i kroppen.

Elden kändes mer avlägsen nu, som om den pausat, stannat kvar i allrummet för att utforska vad den kunde förtära innan den letade sig vidare. Gav henne viktiga sekunder. Hon rundade köksbordet, drog sig fram mot kylskåpet, förbi köksbänken. Och där. Hallen. Kroppen rörde sig fortare, en tröskel, några sista släpande rörelser och så var hon framme vid ytterdörren.

Ljudet när hon tvingade varenda muskel i kroppen att hjälpa henne upp till krypande var djuriskt. Handtaget brände huden och hon flämtade till, tryckte sedan nedåt.

Ingenting hände.

Hon försökte igen, och igen, ignorerade smärtan. Tvingade sig upp på darriga ben och dunkade axeln mot dörren med hela sin tyngd. Men den vägrade röra på sig.

Röken sprang i kapp henne, omslöt henne, åt upp den lilla luft som fanns kvar. Paniken välldes över henne, fick hennes muskler att stelna och hon sjönk ihop, gled ner längs dörren tills hon bara var en liten hög.

”Öppna! Öpp...”

I huvudet fortsatte hon att skrika, hoppades att någon skulle höra henne trots att inga ord passerade hennes läppar. Och hon tänkte på de andra. De som var kvar på övervåningen.

MÅNDAG 23 JUNI

Mila

Fingret gled över skärmen, scrollade, pausade.

”Fy fan.”

”Vad?”

Mila räckte över telefonen, betraktade när mammas blick gled över texten. Såg sina egna känslor speglas i fårorna som blivit djupare det senaste året.

”Men, de hade ju fått avslag?”

Mila skakade på huvudet, tog tillbaka telefonen och fortsatte läsa.

”Jag kanske var naiv”, sa hon och suckade. ”Men jag trodde inte att de skulle få tillstånd.”

Dagbladet hade liksom alla stora tidningar följt debatten under våren, full av hårda ord och utspel. Men budskapet från arrangörerna för Almedalsveckan hade hela tiden varit tydligt. Endast riksdagspartier hade rätt att gå upp på den klassiska gotländska politikerscenen som en del av det officiella programmet. Det spelade ingen roll att det knappt två år gamla högerextrema partiet försökt hänvisa till sina höga opinionssiffror. Även om den senaste Sifo-mätningen visade att närmare tio procent av Sveriges befolkning kunde tänka sig att ge sitt stöd åt partiet i nästa års riksdagsval var de inte

folkvalda. De fick vänta tills de hade rätten på sin sida, för det var viktigt att hålla på traditionerna.

Tills nu.

Tio procent. Det var svårt att ta in, att ett parti byggt på hat kunnat växa så fort. För bara något år sedan hade de legat precis under spärren. Fast så hade också det mesta förändrats efter terrorvågen som svepte över Europa förra sommaren.

”Vad skriver de mer?” frågade mamma med låg röst och tittade på Ahmad som pillade på sin mobil med ena handen medan den andra långsamt rörde sig mot munnen. Några droppar från chokladglassen hamnade på bordet och Mila torkade förstrött bort dem med en servett medan hon fortsatte läsa.

”Arrangörerna säger att det trots allt är en demokratisk tillställning, att de beklagar att det tagit tid att komma fram till beslutet.”

Mila scrollade vidare, orkade inte läsa allt, men stannade till när Helena Grens genomträngande blå ögon blickade in i hennes. Dagbladet hade valt en bild där partiledaren för Sverige Först lyckades se kaxig och förorättad ut på samma gång. Det blonda håret vilade mjukt på hennes axlar och citatet under porträttet var fyllt med återhållen frustration.

Vi är nöjda med det nya beslutet, även om vi anser att det kommer väl sent. Med så stort stöd hos den svenska befolkningen borde det vara självklart att få samma möjlighet som riksdagspartierna.

Mila stängde ner nyhetsappen och placerade telefonen på bordet med en liten smäll, vilket fick en hoppfull kråka som successivt närmat sig att ta ett förskräckt skutt bakåt.

”Lugn”, sa mamma och nickade mot Ahmad.

”Förlåt. Jag blir bara så förbannad.”

Hon tystnade, försökte fokusera på ljudet av skratt, uppsluppethet, sommar. Tittade på båtarna med sina höga master, på

bara ben och solbrända ansikten. Hela hamnområdet i Visby surrade av semesterkänsla och förväntan. Här om någonstans borde hon kunna njuta, slappna av.

Ändå ville irritationen inte sjunka undan.

”Jag är glad att du följde med oss hit mamma”, sa hon för att byta samtalsämne.

”Det är jag också. Det var alldeles för länge sedan jag besökte ön.”

Närmare sexton år sedan, tänkte Mila. Mamma hade inte varit på Gotland sedan Mila jobbade som reporter på ön. Vikariatet som lett till att hon träffade Marcus under ett galet reportage om fallskärmshoppning där hon själv agerat testperson. Det kändes som en evighet sedan.

Förslaget att mamma skulle följa med till Gotland hade kommit från Marcus, något han sagt efter att de grälat om semestern. Mila hade inte velat åka till ön i år och lämna mamma ensam hela sommaren eftersom lillasyster Jana hade rest i väg på långresa till Asien.

Men nu när hon kände den salta doften från havet, den ljumma vinden i ansiktet, var hon glad att Marcus övertalat henne. Det var antagligen precis det här hon behövde, att komma bort från stressen och vardagen i Västerås, från alla möten med socialtjänsten, all oro.

En notis fick mobilen att vibrera. Instinktivt plockade hon upp telefonen och öppnade redaktionschatten. Kajsa Carlsson hade delat några tankar kring en reflekterande krönika om Sverige Försts deltagande i Almedalen, och diskussionerna om vinklar var i full gång.

”Är det Marcus?” frågade mamma och Mila lade ner telefonen på bordet igen.

”Nej, det var en jobbgrej bara.”

”Du borde stänga av dina notiser.”

Mila mötte mammas blick, betraktade de mörka ringarna under ögonen.

”Jag vet. Men jag tänkte hålla lite koll om det händer något under politikerveckan och de behöver hjälp. Nu när jag ändå är på plats.”

Det var inte direkt någon lögn. Men sanningen var snarare att hon behövde alla uppdrag hon kunde få för att dryga ut den alltmer sinande lönen. Trots att hennes artiklar från förra sommars flykt slagits upp stort både i papperstidningen och på hemsidan hade det inte lett till några nya förfrågningar från Dagbladet om större reportage. Istället hade hon fått fortsätta jaga korta lokala nyheter med Västmanlands län som bas, samtidigt som allt fler hungriga frilansare verkade slåss om tidningens utrymme. Om hon skulle orka med det här jobbet behövde hon något mer långvarigt, stabilitet.

Sonja rynkade pannan men släppte ämnet, strök istället Ahmad ömt över håret.

”Har du hört något mer från handläggaren?”

Mila skakade på huvudet, vände sig sedan mot Ahmad.

”Vännen, kan du gå och köpa en dricka som du vill ha med dig i bilen? Du kan ta vilken du vill.”

Ahmads ögon glimmade till. Så nickade han, lade ner telefonen på bordet.

”Här, ta mitt kort. Det är bara att blippa, okej?”

Han nickade igen, tog betalkortet och försvann in genom dörren till glassbaren.

”Jag vill inte oroa honom i onödan.”

Mammas hand på hennes, varm, lite sträv.

”Jag förstår. Men det kommer att gå bra.”

”Fast om det inte gör det?”

Rösten var lite för hög, men hon kunde inte hjälpa det. För varje dag som beskedet om asyl uteblev växte stenen som

placerat sig i hennes bröstorg. Ahmad hade redan gått igenom så mycket. Flykten från Afghanistan, fångenskapen i det franska lägret där de träffats första gången för ett år sedan. Deras kamp för att överleva i den vidriga containern på båten, resan i lastbilen.

Förlusten av hans familj.

”Förlåt”, sa hon och släppte ut ett ostadigt andetag. ”Det är bara den här jävla väntan. Och så är jag rädd att det ska vara en nackdel, att han inte pratar. Tänk om de tror att vi ... att han inte pratar för att få sympatier. Att vi bett honom hålla tyst.”

”Men de hittade väl Latifas dagbok?”

”Jo, men vem vet om det betyder något.”

”Det är klart det gör.” Mammans hand fortsatte smeka hennes och beröringen fick andetagen att flöda lugnare. ”Den bekräftar ju allt. Ahmad hör hemma hos oss nu. Hos dig, Marcus och Sophia.”

Mila blundade några sekunder, försökte få mammans ord att gå ända in, mjuka upp den där jävla stenen i bröstet. Men minnena från flykten vägrade lämna henne i fred. Människorna som låg huller om buller i lastutrymmet, Ahmads föräldrar, Latifa med sin neonrosa tröja. Om hon och Ahmad hamnat i samma lastbil hade de också varit döda nu.

Ett par veckor efter att de anlänt till Sverige hade hon fått familjens ägodelar skickade till sig. Ett radband, några kläder och Latifas dagbok. Med hjälp av internet hade hon översatt delar av innehållet och tårarna hade strömmat ner över kinderna. Korta betraktelser från Latifas, Ahmads och föräldrarnas flykt blandat med dikter. En elvaåring tankar och känslor i sitt råaste format. En elvaåring med journalistdrömmar.

När Mila öppnade ögonen igen såg hon hur Ahmad kryssade fram mellan borden medan han drack från en Fantaflaska. Hon drog till sig handen, samlade ihop resterna efter fikat och

placerade allt noggrant på brickan. Reste sig sedan upp och fattade Ahmads hand, kände den mjuka huden möta hennes och log mot honom medan de rörde sig bort från glassbaren.

”Kom, så går vi och kollar på båtarna medan vi väntar på Marcus och Sophia.”

Marcus

”Ska du följa med eller sitta kvar?”

Marcus puffade till Sophia i sidan och hon släppte sitt fokus på mobilskärmen, drog ur ena hörluren och tittade på honom med irriterad blick.

”Ska du med?” frågade han igen och började öppna förardörren.

Sophia såg sig omkring, som om hon först nu upptäckt att de stod stilla, skakade sedan på huvudet och satte tillbaka hörluren i örat. Marcus suckade, klev ur bilen och rätade ut de långa benen.

Hjulen på kundvagnen gnisslade betänkligt medan han knuffade den framåt längs raden av bilar som aldrig verkade ta slut. Fullt med människor överallt, precis som på färjan.

Fast det var ändå skönt att äntligen vara tillbaka på ön, han hade längtat och räknat ner dagarna, trots att det skulle bli en utmaning att bo tillsammans med Milas mamma under flera veckor. Inte för att han ogillade henne. Men av någon anledning hade han svårt att slappna av helt när hon var i närheten, som om han hela tiden behövde förstålla sig en aning. Förhoppningsvis skulle det kännas annorlunda nu när de skulle vara i hans föräldrahem.

Marcus svängde in genom de automatiska dörrarna till

Ica Maxi och gick direkt fram till grönsaksavdelningen. Han plockade ner paprika och zucchini i korgen. Vad mer kunde de grilla? Sparris. Han letade sig fram till hyllan, såg att den var tom, fortsatte istället till avdelningen med färsk lök.

Slut. Det var då själva fan.

”Marcus?”

Han vände sig om och möttes av ett brett leende.

”Björn?!”

Handslaget var fast och Marcus betraktade sin före detta kollega, den solbrända huden, den självsäkra hållningen. Sneglade ner på sina slitna shorts och sandaler, tröjan skrynklig efter den långa båtresan och timmarna i bilen. Antagligen luktade han lika illa som han såg ut.

”Det var inte i går”, sa han och släppte taget, insåg att handen var fuktig.

”Verkligen inte. Har inte sett dig sen du stapplade hem från krogen mitt i natten.”

Marcus kände hur huden på halsen började hetta och hopades att det inte syntes. Mila hade varit försvunnen i Frankrike under nästan två veckor förra sommaren och en kväll hade han bedövat oron med alkohol. Idiotiskt. Inte minst för att han tappat omdömet inför Björn.

Du ska inte börja jobba för mig då?

Minnet av erbjudandet sved fortfarande. Han hade missat världens chans att få jobba som grafisk designer på Björns firma.

Marcus ruskade lite på sig och trängde undan tankarna.

”Allt fint?” fortsatte Björn.

”Jo för fan! Kom med färjan nu på förmiddagen. Hade tänkt fylla på lite innan vi åker ut till morsans och farsans hus, men turisterna verkar ha rensat hyllorna.”

”Jo, de har verkligen strömmat till de senaste veckorna.”

”Har du hittat allt, älskling?”

Rösten som avbröt dem var ljus och Marcus vände blicken mot den, mötte ett par ögon som tittade nyfiket på honom.

”Det här är Marcus, min före detta kollega”, sa Björn och lade en arm runt kvinnans midja. ”Vi jobbade tillsammans på Axelssons Grafiska för en jävla massa år sen. Och det här är Li, min fru.”

”Trevligt att träffas”, sa kvinnan och räckte fram sin lediga hand. Den var så tunn och späd att Marcus var rädd att han skulle skada den om han tryckte för hårt.

”Bor du på ön?” fortsatte hon.

”Nej, vi flyttade för många år sen. Vi är bara här på semester.”

”Då får vi hoppas att ni stannar längre än en vecka”, inflade Björn. ”Det skulle vara tråkigt om det här kaoset var det enda ni fick uppleva.”

”Äsch, det är inte så farligt”, sa Li. ”Jag tycker det är bra att det blir lite rörelse på ön. Det är så sjukt dött på vintern. Dessutom hade det varit tråkigt att anordna fest om det inte fanns någon att bjuda.”

”Trevligt med fest”, sa Marcus och sneglade mot vagnen som Li placerat bredvid sig. Den var full till brädden med dricka och snacks.

”Ja, vi testar att köra catering från Capi den här gången. Har du ätit där någon gång? Otrolig plockmat.”

Marcus skakade på huvudet. Restaurangbesök var sällsynta nu för tiden. Det närmaste han kom var den sedvanliga söndagsmiddagen hos Milas mamma där det alltid stod kroatiskt på menyn.

Li och Björn kastade ett snabbt ögonkast på varandra, som i samförstånd.

”Men kom förbi vet jag!” sa Björn och vände uppmärksam-

heten mot Marcus. ”Vi hann ju bara skrapa på ytan när vi sågs sist. Och det vore kul att träffa din fru också, om hon är med.”

Björn verkade studera hans reaktion och Marcus tvekade.

”Oj, ja, kanske det. När?”

”I morgon, vid nittontiden. Buffén serveras vid tjugo.”

”Tack, det låter kul. Jag måste bara kolla med Mila.”

”Absolut”, sa Björn. ”Kolla du. Ni behöver inte meddela innan. Det är bara att dyka upp.”

”Ja men, vi kanske gör det då”, sa Marcus och skrev upp adressen i mobilen.

Han följde dem med blicken medan de gick mot kassorna, vände sedan helt om och tog sikte på kläddavdelningen. Han måste kolla om de hade några slipsar.

Mila

Havet låg nästan stilla. En truck körde fram och tillbaka längs kajen och en bit från småbåtshamnen hade ett enormt militärfartyg lagt till. Förbipasserande människor höjde sina mobiltelefoner och poserade framför den stora metallkroppen.

De gick sakta, passerade tält efter tält där debatter och föreläsningar pågick. Röster svävade ut ur högtalare. Ahmads vakna ögon följde varenda rörelse och Mila log, lade en arm runt hans axlar. Han hade växt, blivit säkert en hel decimeter längre sedan förra sommaren. Då hade han varit en tanig och sprallig åttaåring med rufsigt hår och en aldrig sinande energi.

”Visst är det mycket att titta på?” sa Mila och svalde undan klumpen i halsen, såg hur ett flyktigt leende drog över hans ansikte. Sedan var det borta.

De fortsatte framåt längs vägen som låg parallellt med hamnområdet, bort mot färjeterminalen där en av Gotlandsfärjorna precis var på väg att lämna ön. En ofrivillig rysning drog genom kroppen och Mila sneglade på Ahmad, undrade vad han tänkte, om minnena från den syrefattiga containerns hårda väggar låg lika nära ytan hos honom som hos henne. Det rytmiska dunkandet från båtmotorn, stanken av urin. Tjock och klibbig luft som fastnade i halsen.

Rädslan var irrationell. Att åka färja till Gotland var inte

samma sak som att sitta instängd i en container på ett fraktfartyg. Ändå hade hennes ben skakat okontrollerat när de några timmar tidigare kört ombord i Nynäshamn. Först efter att hon tagit en Atarax hade kroppen åter lugnat sig och hon hade sovit sig igenom större delen av resan.

”Brukar det vara så här mycket folk?”

Mila saktade in, lät mamma komma i kapp.

”Nej, inte så här. Det är alltid mycket folk i hamnen på sommaren, men under politikerveckan blir det extremt. Det lättar när vi kommer förbi hamnterminalen.”

De gick tysta en stund, Ahmad med små skutt i stegen. Mila tittade på telefonen, fortfarande inget meddelande från Marcus, trots att det gått närmare en timme sedan han och Sophia åkte för att handla. Hon rörde med fingret över kartappen, tvekade. Klickade sedan och andades ut när de små cirklarna som indikerade Sophias och Marcus positioner stod orörliga vid Ica Maxis parkering.

”Var skulle vi möta dem?”

Mila tyckte mammas andning verkade tung.

”Jag sa att vi kunde ses vid utsiktsplatsen halvvägs upp i hamnbacken nu när nästan hela hamnen är avspärrad.”

De fortsatte gå, lämnade fartygen och de flesta människorna bakom sig och efter en stund började lutningen kännas i benen. Hon måste börja träna igen, bygga upp allt hon tappat. Trots att hon varit tillbaka från sjukskrivningen för utmattning i snart två år hade de gamla rutinerna med dagliga löprundor inte kommit tillbaka.

Slutligen nådde de fram och Mila stannade för att hämta andan medan Ahmad började springa.

”Inte ... för nära ... kanten”, pustade hon och följde efter till det lilla räcket som inhägnade parkeringen.

”Det är helt galet vackert”, sa mamma och Mila nickade

instämmande. Till höger skymtade Visby hamn där havet bredde ut sig likt en oändlig blå matta som kramade om ön. Till vänster reste sig klipporna vid naturreservatet Södra hällarna höga.

Hon visste precis hur hisnande det var att stå där uppe och titta ut över kanten, mindes fortfarande känslan när Marcus tog henne dit första gången. Nyårsnatten för över femton år sedan, den första gången de kysstes. Det var då hon vetat att det skulle bli de två.

Hon blundade, kände den salta, lätta brisen i ansiktet. Kanske kunde hon få den att blåsa bort alla jobbiga känslor som hela tiden gjorde sig påminda och vägrade försvinna.

En lätt ryckning i tröjan fick henne att komma tillbaka till verkligheten och hon tittade på Ahmad som ställt sig bredvid henne. Han pekade på något och hon följde den smala armen med blicken. Först förstod hon inte vad hon tittade på, vad det var som stack upp från klipporna långt där borta.

Sedan såg hon den svarta röken som steg mot himlen.